

ÎNSCRIEREA DIVORȚULUI ȘI A SCHIMBĂRII DE NUME/PRENUME PRONUNȚATE ÎN STRĂINĂTATE

Înscrierea divorțului se face la cererea oricăruia dintre foștii soți, care va trebui să depună copie legalizată de pe hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă.

Înscrierea divorțului pronunțat în străinătate, privind un cetățean român se va face numai după ce hotărârea străină, definitivă și irevocabilă, a fost recunoscută de către tribunalul județean competent, conform prevederilor art. 166 și 170 din legea nr. 105/1992, cu excepția celor pronunțate în statele membre ale Uniunii Europene și a statelor cu care România a încheiat tratate și convenții de asistență juridică în materie de stare civilă.

Aceste modificări se vor înscrie prin mențiune pe baza aprobării date de către Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date București..

Declarația nulității ori anularea căsătoriei se înscrie prin mențiune pe actul de căsătorie și pe cele de naștere ale foștilor soți, exemplarele I și II, pe baza hotărârii judecătorești definitive și irevocabile.

Cererea de înscriere a divorțului sau a schimbării de nume și/sau prenume pronunțate în străinătate, se depune la serviciul public comunitar local de evidența a persoanelor care are în păstrare actul de stare civilă, în nume propriu sau prin împuternicit cu procură specială sau avocațială.

Procura va fi dată în țară la un notar public, iar în străinătate, fie la misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră a României, fie la un notar public străin, în acest din urmă caz fiind necesară apostilarea acesteia conform Convenției privind cerințele supralegalizării actelor oficiale străine, adoptate la Haga la 5.10.1961.

Documentele necesare la dosarul în vederea înscrierii mențiunii de divorț:

- hotărârea de divorț, în original și copie, apostilată sau supralegalizată, după caz;
- traducere legalizată a acesteia, făcută în țară la un notar public, iar în străinătate la misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră al României, sau la un traducător autorizat din străinătate, dar care să aibă aplicată Apostila conform Convenției privind cerințele supralegalizării actelor oficiale, adoptate la Haga la 5.10.1961;
- certificat de naștere, în copie;
- certificat de căsătorie, în copie;
- copie după pașaport străin și după cel românesc, atunci când acesta există;
- declarația autentificată în țară de un notar public, iar în străinătate de misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră al României din care să rezulte numele pe care foștii soți urmează să-l poarte după desfacerea căsătoriei, în situația în care hotărârea de divorț nu prevede expres acest lucru.

Documentele necesare la dosarul în vederea înscrierii mențiunii de schimbare a numelui și/sau prenumelui pronunțată în străinătate:

- certificatul de schimbare de nume și / sau prenume, în original și copie, apostilat sau supralegalizat, după caz;
- traducerea legalizată a acestuia, făcută în țară la un notar public, iar în străinătate la misiunea diplomatică sau la un traducător autorizat din străinătate, dar care să aibă aplicată Apostila conform Convenției privind cerințele supralegalizării actelor oficiale, adoptate la Haga la 5.10.1961,
- certificatul de naștere, în copie;
- certificatul de căsătorie, în copie;
- copie după pașaport străin și după cel românesc, atunci când acesta există;
- documentele eliberate de instituții ale statelor semnatare ale Convenției de la Haga din

5.10.1961 vor fi, în mod obligatoriu, apostilate.

- sunt scutite de supralegalizare sau apostilare documentele emise de statele cu care România a încheiat tratate, acorduri sau convenții bilaterale de asistență juridică în materie civilă sau dreptul familiei, chiar dacă statele respective sunt semnatare ale Convenției de la Haga.

— documentele care nu se regăsesc în primele două situații vor fi în mod obligatoriu supralegalizate, în conformitate cu prevederile art.162 din Legea nr.105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, cu modificările și completările ulterioare.

Procedura supralegalizării presupune următoarele etape:

1. certificarea propriu-zisă a documentului, care se îndeplinește, la nivel național, de către autoritatea competentă, în funcție de prevederile legislative ale statului de proveniență a actului;

2. supralegalizarea documentului, vizat de autoritatea competentă a statului de proveniență, de către misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră ale României, din acel stat, sau de către misiunea diplomatică sau oficiul consular de carieră ale statului de origine, din România;

3. supralegalizarea finală a documentului de către Ministerul Afacerilor Externe al României.